

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 31.03.1969, sp. zn. 6 Cz 10/69, ECLI:CZ:NS:1969:6.CZ.10.1969.1

Číslo: 87/1969

Právní věta: Totožnost věci je daná jednak totožností účastníků, jednak totožností predmetu rozhodovania; v prieskumnom konaní podľa § 244 a nasl. o. s. p. by išlo o totožný predmet rozhodovania, keby opravný prostriedok smeroval proti tomu istému rozhodnutiu, ktoré už bolo súdom preskúmané.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 31.03.1969

Spisová značka: 6 Cz 10/69

Číslo rozhodnutí: 87

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Řízení před soudem, Sociální zabezpečení

Předpisy: 99/1963 Sb. § 159
§ 244

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 87

Totožnosť veci je daná jednak totožnosťou účastníků, jednak totožnosťou predmetu rozhodovania; v prieskumnom konaní podľa § 244 a nasl. o. s. p. by išlo o totožný predmet rozhodovania, keby opravný prostriedok smeroval proti tomu istému rozhodnutiu, ktoré už bolo súdom preskúmané.

(Rozhodnutie Najvyššieho súdu z 31. 3. 1969, [6 Cz 10/69](#).)

Rozhodnutím Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia – Správy dôchodkov v Bratislave z 11. 7. 1967 bola zamietnutá žiadosť navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku podľa § 11 ods. 2 písm. a) zák. č. 101/1964 Zb., pretože navrhovateľ pri dosiahnutí 55 rokov veku bol síce zamestnaný 34 rokov a 230 dní, konal však zamestnania zaradené do I. pracovnej kategórie len 16 rokov.

Navrhovateľ sa domáhal v opravnom prostriedku, aby mu bola zhodnotená ďalšia doba zamestnania v I. pracovnej kategórii v rokoch 1937 až 1939 a 1945 až 1949.

Krajský súd v Banskej Bystrici potvrdil uznesením zo 14. 11. 1967 rozhodnutie odporcu. Vychádzal z úvahy, že o rovnakej žiadosti navrhovateľa rozhodoval už vo veci sp. zn. 14 C 555/65, keď uznesením

z 10. 3. 1965 (správne 16. 12. 1965) potvrdil tak isto zamietavé rozhodnutie odporcu z 10. 3. 1965; bol preto názoru, že ide o vec rozsúdenú.

Najvyšší súd rozhodol o sťažnosti pre porušenie zákona podanej generálnym prokurátorom, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici bol porušený zákon a toto uznesenie zrušil.

Z odôvodnenia:

Predovšetkým treba zdôrazniť, že rozhodnutie krajského súdu trpí rozporom. Krajský súd potvrdil rozhodnutie odporcu, teda rozhodol o ňom podľa znenia výroku uznesenia po preskúmaní jeho správnosti vecne; podľa odôvodnenia uznesenia došlo však k tomuto rozhodnutiu preto, že sa krajský súd domnieval, že ide o vec rozsúdenú. Pri tomto názore, pravda, krajský súd nemal preskúmať rozhodnutie odporcu po vecnej stránke, ale mal konanie zastaviť pre prekážku veci rozsúdenej (§ 103, 104 ods. 1, § 159 ods. 3 a § 244 ods. 1 o. s. p.).

Podľa § 159 ods. 3 o. s. p. nemôže byť prejednávaná znova vec, akonáhle bolo o nej právoplatne rozhodnuté; táto prekážka je tu vtedy, ak ide o tú istú vec. Totožnosť veci je daná jednak totožnosťou účastníkov, jednak totožnosťou predmetu rozhodovania.

V prieskumnom konaní podľa § 244 a nasl. o. s. p. by išlo o totožný predmet rozhodovania, keby opravný prostriedok smeroval proti tomu istému rozhodnutiu, ktoré už bolo súdom oreskúmané. Predpisy sociálneho zabezpečenia (§ 88 a nasl. zák. č. 101/1964 Zb. aj so zreteľom k zák. č. 71/1968 Zb. o správnom konaní) totiž nebránila tomu, aby príslušný orgán dôchodkového zabezpečenia rozhodol o žiadosti o dávku znova; naopak ustanovenie § 53 ods. 1 zák. č. 101/1964 Zb. počíta s tým, že ak nastanú právne relevantné skutočnosti tam uvedené, dôjde k novému rozhodnutiu o nároku. Ak dôjde k vydaniu nového rozhodnutia, nejde potom z hľadiska prieskumnej činnosti súdu o tú istú vec. Povinnosťou súdu preto v takom prípade je, aby – ak nie sú dané podmienky pre zamietnutie návrhu (opravného prostriedku) podľa § 249 ods. 2 o. s. p. – preskúmal vydané rozhodnutie orgánu dôchodkového zabezpečenia po vecnej stránke. To znamená, že je povinnosťou súdu, aby vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom k zisteniu skutočného stavu veci (§ 1, 6 a 120 ods. 1 o. s. p.) a zhodnotil výsledky dokazovania v súlade so zásadami vytýčenými v § 132 o. s. p.

Pretože Krajský súd v Banskej Bystrici bol iného názoru a rozhodol beztoho, že by vypočul navrhovateľa a svedkov ním označených, popr. uvedených vo vyjadrení odporcu, o okolnostiach významných pre správne rozhodnutie, nedbal tiež zásady objektívnej pravdy, ktorá ovláda občianske súdne konanie a teda aj konanie o preskúmaní rozhodnutí iných orgánov podľa § 244 a nasl. o. s. p.

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd porušil svojim rozhodnutím a v konaní, ktoré mu prechádzalo, zákon v ustanoveniach § 1, 6, 120 ods. 1, § 132, 159 ods. 3, § 244 ods. 1 a § 249 ods. 1 o. s. p. v spojení s ustanovením § 11 ods. 2 písm. a) zák. č. 101/1964 Zb.